

10000 Exemplaires

80⁰ Livre
INDO-CHINOIS
695

CÁ
NGON
MẮT TIỀN
MUA KHÔNG

H. C. Cadman
Phan Văn Hồn

Giá 1 xu

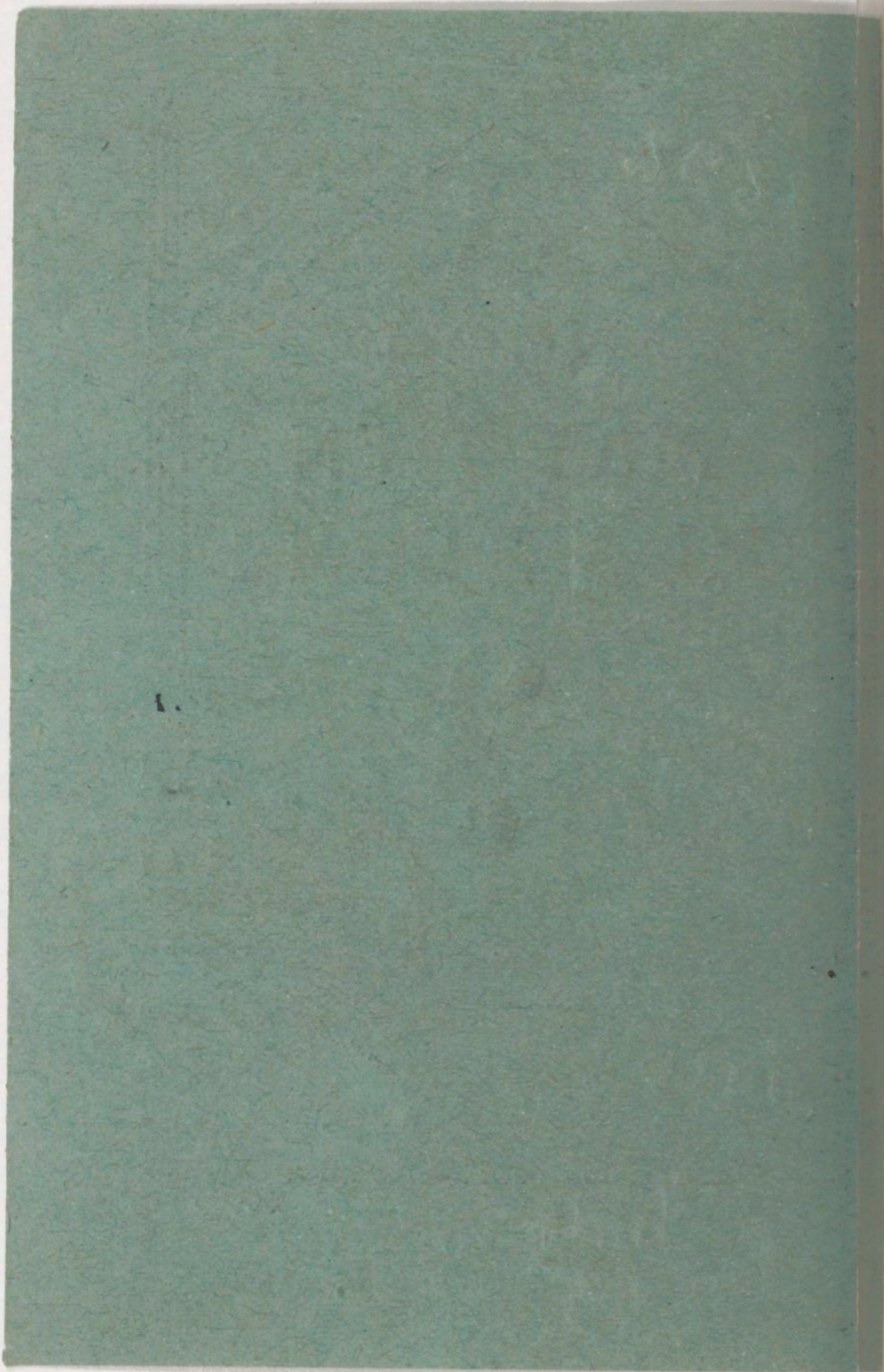
Nhà-in Hội Tin-Lành
Voie N° 85, Hà-nội

DEPOT LEBLANC
INDOCHINE

N° 9409

Số 10

85 Indoch.
695

CÁ NGON, MẮT TIỀN
MUA KHÔNG?

NOT LEGAL
INDOCHINE

Nº 940

TẠI một thành kia ở bên
châu Âu, có một ngày, mưa
sa lác-đác, gió thổi dập-diu. Một
con đường ở ngoài thành có hai
người đi: một người mục-sư với
một người bán cá. Mục-sư đi
đi lại lại quanh lối ấy đọc Kinh-
Thánh, cầu-nguyện cho những
người đau-ốm, yên-ủi những
người vất-vả, và khuyên-răn
những người có tội. Còn người
bán cá thì đầu đội một rổ cá
mòi đầy, vừa đi vừa rao: Ba
con cá tươi bán hai xu, vừa
ngon vừa rẻ, có ai mua không?
Suốt cả ngày rao đi rao lại mà

không ai mua cả. Khi gặp người mục-sư ở góc đường, lại raon như trước và nói với người rằng: Thưa ông, cá này rẻ lắm, vả lại mới bắt được sáng hôm nay, hãy còn tươi. Xin ông xem kỹ mà mua giúp. Tôi đi qua đi lại quanh đường này cả ngày, mà chưa có ai mua con nào cả.

Mục-sư đáp: Đã mấy tháng nay, các công-xưởng ở đây đều đóng cửa, không ai có công-việc làm; vì thế nên họ túng lắm. Người bán cá nói: Nếu vậy thì chả trách người ta không mua được.

Mục-sư hỏi: Tất cả thùng cá ấy anh muốn bán bao nhiêu?

Người bán cá xem cá lại và

nhằm-tính, rồi trả lời rằng:
Thưa ông, tất cả giá là một đồng
bạc. Thật là rẻ lắm. Mực-sư
móc túi lấy tiền, rồi bảo rằng:
Tốt lắm, tôi trả tiền cho anh,
nhưng mà anh phải đội thúng
cá này theo tôi.

Người bán cá trả lời: Tôi xin
bằng lòng.

Mực-sư nói: Anh phải đem
thúng cá này đi quanh lại
đường kia, mà rao lên rằng: Cá
ngon cho không, không lấy tiền,
có ai muốn lấy không?!! Hễ ai
đến lấy, thì anh cho mỗi người
ba con.

Anh ta nghe lời dặn ấy, bèn
lấy tiền trong túi ra xem lại,
thử bạc thật hay giả. Khi đã

thử rồi, biết là bạc thật, thì lại bỏ vào túi.

Mục-sư thấy anh ta làm thế, liền hỏi: Bạc có thật không?

Anh ta nói: Thừa ông, thật ạ.

Mục-sư nói: Vậy thì hết cả cá này là của tôi. Nếu anh không theo lời tôi thì anh phải trả tiền lại cho tôi.

Anh ta nói: Vâng. Tôi xin theo lệnh ông.

Bấy giờ, mục-sư cứ đứng yên chỗ mình đứng, còn người bán cá thì chạy rảo ngoài đường mà rao đi rao lại rằng: Cá ngon, cho không, không lấy tiền, có ai muốn lấy không?!! Đoạn, mục-sư thấy người bán cá đến gần một nhà vẫn quen với người và

thấy một người đàn bà đứng trong cửa sổ dòm ra.

Người bán cá nói rằng: May cha chả ! hôm nay có dịp tốt cho bà. Cá này ngon, không mất tiền mua ; lại đây mà lấy. Nhưng người ấy rùng mình rồi quay vào trong nhà.

Người bán cá bụng bảo dạ rằng: Thế thì đại quá ! Ta chắc những người khác không thể đâu. Lại có một người con gái nghe tiếng rao, chạy ra xem. Người bán cá nói: Em ơi, lại đây mà đem ba con cá ngon này về cho mẹ em, và không phải trả tiền đâu. Song người con gái ấy tưởng là nói dối, chạy ngay về nhà.

Người bán cá rao đi rao lại luôn luôn như thế, mà ai cũng ngò, không dám ra lấy. Người bán cá bụng nghĩ rằng : Người ta đại quá, vì bỏ mất dịp tốt của mình. Rồi đem cá về chỗ người mục-sư đứng, và nói rằng : Thừa ông, trước khi ông chưa mua của tôi, tôi chưa biết bụng ông thế nào, tưởng là ông đồ-dại, đến bây giờ tôi thấy người ta lại đồ-dại hơn ông ! Vì là những người nghèo-khó không biết nhân dịp tốt mà tự giúp lấy mình. Vậy thì mớ cá này phải xử-trí thế nào ? Những người đại kia đã không muốn lấy, mà ông cũng không thể dùng hết được.

Mục-sư nói rằng : Tôi cũng đi với anh, có lẽ người ta bằng lòng lấy hết.

Đoạn, hai người vừa đi vừa rao : Cá ngon, cho không, không phải trả tiền, có ai muốn lấy thì đến mà lấy !!

Khi nghe giọng người mục-sư rao, thì ai nấy đều ra xem, vì đã quen mục-sư đó là người ngay-thật. Thoạt tiên có một người đến lấy ba con cá ngon đem về nhà. Các người xem thấy thế, bắt-chước nhau mà đều ra lấy. Bấy giờ, không phải rao nữa, vì người xem càng đông thêm, cho đến khi hết cả cá. Về sau, nhiều người đến nữa, mà cá không còn.

Bởi thế có nhiều người giận. Lại có một người đàn bà rất giáo-hoạt giận về sự ấy lắm, bèn kêu lên rằng: Vì có nào không bán cá cho tôi? Tôi xấu hơn người lân-cận tôi hay sao? Hay là con tôi không bằng các trẻ con khác sao? Như thế thì không được công-bình.

Người bán cá nói cùng mục-sư rằng: Xin ông nghe tôi nói: Người ấy có dịp-tiện trước hết, khi tôi bắt đầu rao, người đã đứng nơi cửa sổ trông ra, mà không bằng lòng lấy cá. Bây giờ còn nói gì?

Người ấy trả lời rằng: Tôi tưởng ông nói dối. Nếu tôi biết

là nói thật thì tôi đã lấy cá trước hết.

Người bán cá trả lời rằng: Vì bà không tin lời tôi, ấy là tại bà, chớ không phải tại tôi không cho bà đâu. Khi người đàn bà về rồi, thì người bán cá quay lại chào mục-sư và cảm ơn. Rồi mỗi người về mỗi ngả. Mục-sư thì suy-nghĩ về chuyện ấy, muốn lấy làm thí-dụ để giúp sự giải-nghĩa cho người ta.

Chuyện này ai mới nghe cũng buồn cười, nhưng cũng có thể lấy làm thí-dụ mà khuyên-bảo người ta được.

Xem sự bán cá trong chuyện này, đã thấy có nhiều người không tin mà phải chịu thiệt;

lại còn có sự rất quan-hệ cho người ta, mà người ta không có lòng tin đến, thì càng chịu thiệt biết bao. Độc-giả liệt-vị chắc cũng có người đem lòng hồ-nghi, mà bỏ mất sự quý-báu của Đức Chúa Jêsus ban cho không mất gì hết. Thế thì chẳng đáng tiếc lắm ư !

Người ta có sự gì quan-hệ hơn sự rồi linh-hồn ? «Dầu được cả thiên-hạ mà mất linh-hồn, thì có ích gì?»

Vả, sự rồi linh-hồn không phải bởi người ta làm được, nhưng phải nhờ Đức Chúa Jêsus rồi Đức Chúa Trời mới ban cho. Nghĩa là do Đạo quý-báu của Ngài mà Đức Chúa Trời ban

cho người ta sự tha tội không phải mất gì, và sự vĩnh-sanh không phải mất gì, khác nào như mục-sư kia ban cá không lấy tiền vậy. Sao người đời lại cứ ngoảnh mặt làm lơ mà không đoái-hoài đến, vậy thì có lạ lắm không?

Đức Chúa Trời đã ban cho người ta những sự rất quan-hệ, mà không mất tiền mua gì cả; chỉ phải nhờ-cậy và tin theo Đức Chúa Jêsus mà thôi. Thế mà người ta không biết nhận lấy những sự cần-dùng ấy; có người lại dám phản-đối nữa. Rõ là bội-bạc cùng Chúa !

Kìa, xem những người nghèo-khó, vì sự mình chẳng tin mà

không lãnh được cá, về đến nhà chỉ hai bàn tay không. Nhưng chẳng qua họ chỉ mất một món ăn bữa chiều mà thôi. Về phần chúng ta, nếu không tin theo Chúa, thì bị mất linh-hồn đời đời. So-sánh hai sự này thì sự rỗi linh-hồn quan-hệ gấp mấy sự dùng đồ ăn cho người ta.

Cá kia người mục-sư đã mua rồi, về sau ban cho người ta, không ai phải mất tiền gì cả. Sự rỗi linh-hồn cũng vậy, Đức Chúa Jêsus đã đổ huyết báu của Ngài ra, mà thay chuộc cho loài người; nếu ai có lòng tin theo, thì được rỗi linh-hồn, mà cũng không phải mất gì. Hiện nay Đức Chúa Trời gọi người ta mà

phán bảo rằng: «Hãy đến! Ai khát, khá đến. Kẻ nào muốn, khá nhận lấy nước sự sống cách nhưng-không.» (Khải-Huyền 22:17) Đây này, hiện nay là ngày tốt-lành; đây này, hiện nay là ngày cứu-vớt! (II Cô-rin-tô 6:2)

Vậy hãy nghe Đức Chúa Jêsus phán một thí-dụ về người đi gieo giống rơi xuống bốn chỗ khác nhau: tức là nơi dọc đường, nơi đất sỏi, nơi bụi gai và nơi đất tốt; rồi ra kết-quả mỗi đặng một khác. Ngài cắt nghĩa rằng: «Khi người nào nghe đạo nước thiên-đàng, mà không hiểu, thì quỷ dữ đến cướp đều đã gieo trong lòng mình; ấy là kẻ chịu lấy hột giống rơi ra

dọc dàng.» Tiếc thay có nhiều người đã nghe giảng đạo, cũng giống như những người đã nghe rao cá kia, song không chịu suy-xét, nên không hiểu biết, không nhận lấy ơn Chúa ban cho nhưng-không.

«Người nào chịu lấy hột giống nơi đất đá-sỏi, tức là kẻ nghe đạo, liền vui-mừng chịu lấy; song trong lòng không có rễ, chỉ tạm-thời mà thôi, đến khi vì đạo mà gặp sự cực-khổ, sự bắt-bớ, thì liền vấp-phạm.» Về hạng người thứ hai này, cũng có nhiều lắm. Đó bởi họ quý sự vui-chơi tạm-thời của thế-gian hơn phước lành đời đời. Thật là dốt-dại biết bao !

«Kẻ nào chịu lấy hột giống nơi bụi gai, tức là kẻ nghe đạo; mà sự lo-lắng về đời này, và sự mê-đắm về của-cải, làm cho nghẹt ngòi đạo và thành ra không kết-quả.» Hạng người thứ ba này thích nhất là được giàu-có, sung-sướng, nên không để ý vào đạo thật của Chúa. Than ôi! Các người ấy đến khi qua đời, không những mất hết của-cải thế-gian, chẳng đem theo được một chút nào, mà lại mất cả linh-hồn nữa!

«Song, kẻ nào chịu lấy hột giống nơi đất tốt, tức là kẻ nghe đạo và hiểu; người ấy được kết-quả đến nỗi một hột ra một trăm, hột khác sáu chục,

hột khác ba chục.» Vui thay hạng người thứ tư này chẳng những nghe rao đạo mà thôi, mà cũng hiểu-biết và tin-theo một cách vui-vẻ vững-vàng nữa. Họ sẽ được sự bình-yên, khoái-lạc trong đời này, và đến đời sau sẽ được hưởng phước vô-cùng. Xem như thế thì chúng ta há chẳng nên nhân dịp người ta rao cá, tức là giảng đạo, mà bỏ hết mọi sự hồ-nghi, tiếp-nhận ngay lấy mớ cá ngon-lành thanh-sạch, tức là Đạo Tin-lành của Đức Chúa Jêsus, hay sao?

Xin mời các quý-vị đến Hội
Tin-Lành nghe giảng

may
ing
n
nôt
Ho
ai-
lôn
ô-
ta
m
nà
an
h-
aa
i

**Cá ngon không phải trả tiền
ai lấy không ? ! !**